

WYROK
z dnia 25 marca 2010 r.

Krajowa Izba Odwoławcza - w składzie:

Przewodniczący: Ewa Sikorska

Członkowie: Katarzyna Ronikier-Dolańska

Robert Skrzyszewski

Protokolant: Patrycja Kaczmarek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu **23 marca 2010 r.** w Warszawie odwołania wniesionego przez **Marcina Whorowskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „RATOWNIK M. Whorowski”, 02-606 Warszawa, ul. Odyńca 55/10** od rozstrzygnięcia przez zamawiającego **Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Lubartowie, 21-100 Lubartów, ul. Cicha 14** protestu z dnia **29 stycznia 2010 r.**

przy udziale **Emergency Medical System Poland Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, 20-554 Lublin, ul. Ułanów 7** zgłaszającego przystąpienie do postępowania odwoławczego po stronie zamawiającego

orzeka:

1. Oddala odwołanie

2. Kosztami postępowania obciąża Marcina Whorowskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „RATOWNIK M. Whorowski”, 02-606 Warszawa, ul. Odyńca 55/10 i nakazuje:

-
- 1) zaliczyć na rzecz Urzędu Zamówień Publicznych koszty w wysokości **4 444 zł 00 gr** (słownie: cztery tysiące czterysta czterdzieści cztery złote zero groszy) z kwoty wpisu uiszczonego przez **Marcina Whorowskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „RATOWNIK M. Whorowski”, 02-606 Warszawa, ul. Odyńca 55/10**
 - 2) dokonać zwrotu kwoty **10 556 zł 00 gr** (słownie: dziesięć tysięcy pięćset pięćdziesiąt sześć zero groszy) z rachunku dochodów własnych Urzędu Zamówień Publicznych na rzecz **Marcina Whorowskiego prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „RATOWNIK M. Whorowski”, 02-606 Warszawa, ul. Odyńca 55/10**
-

Uzasadnienie

Zamawiający – Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Lubartowie, 21-100 Cicha 14 prowadzi postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego na dostawę 4 ambulansów.

Postępowanie prowadzone jest na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2007 roku Nr 223, poz. 1655 ze zmianami), zwanej dalej ustawą Pzp.

Pismem z dnia 29 stycznia 2010 roku wykonawca Marcin Whorowski prowadzący działalność gospodarczą pod firmą „RATOWNIK M. Whorowski”, 02-606 Warszawa, ul. Odyńca 55/10 wniósł protest na czynności zamawiającego, tj. niezgodny z art. 7 ustawy Pzp uniemożliwiający uczciwą konkurencję opis przedmiotu zamówienia.

W opinii protestującego zamawiający naruszył następujące przepisy ustawy Pzp:

- 1) art. 7 ust. 1 ustawy Pzp poprzez określenie przedmiotu zamówienia w sposób niezapewniający zachowania uczciwej konkurencji oraz równego traktowania wykonawców,
- 2) art. 29 ust. 1, 2 i 3 ustawy Pzp poprzez określenie przedmiotu zamówienia w sposób uniemożliwiający uczciwą konkurencję,

3) art. 30 ust. 1 i 6 ustawy Pzp poprzez określenie przedmiotu zamówienia za pomocą nieobiektywnych i ograniczających uczciwą konkurencję funkcjonalności, a nie za pomocą cech technicznych i jakościowych przy przestrzeganiu Polskich Norm przenoszących europejskie normy zharmonizowane.

Protestujący wniósł o dokonanie zmian postanowień siwz w taki sposób, by nie ograniczały one uczciwej konkurencji i nie wskazywały pośrednio na produkty konkretnych producentów.

Zamawiający oddalił protest wykonawcy, który złożył odwołanie od rozstrzygnięcia protestu. W odwołaniu podtrzymał zarzuty argumenty i wnioski wyrażone w proteście.

Do postępowania toczącego się po stronie odwołania po stronie zamawiającego skutecznie przystąpił wykonawca Emergency Medical System Poland Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, 20-554 Lublin, ul. Ułanów 7.

Na rozprawie w dniu 23 marca 2010 roku odwołujący się cofnął zarzuty II, III, IX i XVIII odwołania oraz sprecyzował, iż zarzut XX odwołanie, który nie był zawarty w proteście, jest tylko stanowiskiem odwołującego się, a nie odrębnym zarzutem.

Na podstawie dokumentacji przedmiotowego postępowania, w szczególności specyfikacji istotnych warunków zamówienia, a także biorąc pod uwagę wyjaśnienia i stanowiska stron złożone podczas rozprawy, Krajowa Izba Odwoławcza ustaliła i zważyła, co następuje:

Odwołanie jest bezzasadne.

W pierwszej kolejności Izba ustaliła, że odwołujący się ma interes prawny w uzyskaniu zamówienia uprawniający go do wnoszenia środków ochrony prawnej na podstawie art. 179 ust. 1 ustawy Pzp.

Dot. zarzutu I odwołania:

Odwołujący się wniósł o zmianę długości przedziału medycznego z wymaganego przez zamawiającego 3,25 m na 3,1 m podnosząc, że zamawiający preferuje ambulanse określonego producenta.

Z powyższym argumentem nie można się zgodzić. Przepis art. 29 ust. 1 nakłada na zamawiającego obowiązek opisanie przedmiotu zamówienia w sposób jednoznaczny i wyczerpujący, za pomocą dostatecznie dokładnych i zrozumiałych określeń, uwzględniając wszystkie wymagania i okoliczności mogące mieć wpływ na sporządzenie oferty. W myśl ust. 2 przedmiotu zamówienia nie można opisywać w sposób, który mógłby utrudnić uczciwą konkurencję.

Fakt określenia przez zamawiającego minimalnej długości przedziału medycznego w żadnej mierze nie pozostaje w sprzeczności ze wskazanymi wyżej przepisami. Nie można też zgodzić się z tym, że preferuje pojazd określonego producenta. Trudno bowiem wyobrazić sobie, że ambulanse o minimalnej długości przedziału medycznego 3,25 m produkowane są tylko przez jeden podmiot, a jeżeli odwołujący się utrzymuje, że tak właśnie jest, winien był na tę okoliczność przedstawić dowody.

Odwołujący się zgłosił jeden wniosek dowodowy w postaci dwóch ofert złożonych w przedmiotowym postępowaniu. Wniosek został zgłoszony na okoliczność wykazania, że opis przedmiotu zamówienia wskazywał na samochód marki Volkswagen Crafter z konkretnym wyposażeniem. Taki bowiem samochód został zaoferowany przez dwóch wykonawców, którzy złożyli oferty w niniejszym postępowaniu.

Izba oddaliła zgłoszony wniosek dowodowy uznając, że za pomocą tego dowodu można wykazać co najwyżej, iż postawione warunki spełnia ambulans Volkswagen Crafter z zaoferowanym wyposażeniem, ale z całą pewnością nie można udowodnić, iż samochody

innych producentów wymogów takich nie spełniają. Brak w niniejszym postępowaniu ofert na inne produkty nie oznacza, że produkty takie nie istnieją.

Zamawiający na rozprawie przedstawił katalogi innych producentów, z których wynika, iż postawiony przez zamawiającego wymóg dotyczący długości przedziału

medycznego spełniają pojazdy innych marek (np. Mercedes, Opel). Zatem zarzut preferowania jednego konkretnego producenta należy uznać za bezzasadny.

Dot. zarzutu IV i V odwołania:

Odwołujący się wniósł o zmianę zapisu: „Silnik o mocy min. 160 KM” na „Silnik o mocy min. 145 KM” oraz o zmianę zapisu: „Moment obrotowy min. 350 Nm” na „Moment obrotowy min. 320 Nm”. Jako uzasadnienie podniósł, że właściwa dla ambulansów norma PN EN 1789 w pkt 4.2.1 wprowadza jedynie wymóg odpowiednich przyspieszeń dla ambulansu: „ambulans drogowy obciążony do dopuszczalnej masy brutto powinien móc przyspieszać od 0 do 80 km w czasie 35 sek.”. W ocenie odwołującego się warunek ten spełnia samochód z silnikiem o mocy 145 KM oraz z momentem obrotowym min. 320 Nm. Odwołujący się podniósł, iż wymogi zamawiającego są niezasadne i preferują konkretne rozwiązania technologiczne utrudniając konkurencję.

Rozpoznając powyższe zarzuty wskazać należy, iż wielkości określające moc oraz moment obrotowy silnika nie są rozwiązaniami technologicznymi, ale jedynie parametrami każdego silnika w każdym samochodzie. Zamawiający określił te parametry w sposób wskazany wyżej, uznając, że ambulans o silniku, które spełnia minimalne wymogi, będzie odpowiadał jego potrzebom. W ocenie Izby parametrów tych w żaden sposób nie można uznać za nadmiernie wygórowane i utrudniające uczciwą konkurencję. Fakt, że nie każdy samochód spełnia oznaczone wymogi nie oznacza, że zasady uczciwej konkurencji będą dochowane, w sytuacji, gdy na rynku istnieje szereg marek i modeli samochodów spełniających postawione warunki. Należy również zaznaczyć, iż odwołujący się twierdząc, iż określony przez normę PN EN 1789 wymóg odpowiedniego przyspieszenia ambulansu spełnia również samochód z silnikiem o parametrach żądanych przez odwołującego się, nie przedstawił żadnego dowodu na wykazanie tej okoliczności. Parametry silnika i ich wpływ na osiągi obciążonego ambulansu nie należą do faktów powszechnie znanych, zaś wobec braku jakiegokolwiek dowodu na tę okoliczność Izba nie miała podstaw do weryfikacji zasadności zarzutu.

Dot. zarzutu Nr VI odwołania:

Odwołujący się wniósł o wykreślenie postanowienia: „Układ wspomagania ruszania typu *hill assistant* lub równoważny” stwierdzając, że rozwiązanie opisane przez zamawiającego jednoznacznie wskazuje na pojazd z postaci Volkswagen Crafter. Wymóg ten rozpatrywany łącznie z innymi oprotestowanymi uniemożliwia zaoferowanie innego pojazdu bazowego jak ww. Pojęcie „hill assistant” jest nazwą chronioną prawami koncernu Volkswagen i nie ma na rynku rozwiązania równoważnego żądanemu, szczególnie, że zamawiający zaniechał obowiązku opisanego pojęcia równoważności i nie wskazał, jakie rozwiązanie za takowe uzna.

Zarzut i związane z nim żądanie nie zasługują na uwzględnienie. W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na treść art. 29 ust. 3 ustawy Pzp, zgodnie z którym przedmiotu zamówienia nie można opisywać przez wskazanie znaków towarowych, patentów lub pochodzenia, chyba, że jest to uzasadnione specyfiką przedmiotu zamówienia i zamawiający nie może opisać przedmiotu zamówienia za pomocą dostatecznie dokładnych określeń, a wskazaniu takiemu towarzyszą wyrazy „lub równoważne”.

Użyty w cytowanym wyżej przepisie zwrot „lub równoważne” oznacza możliwość uzyskania efektu założonego przez zamawiającego za pomocą innych rozwiązań technicznych poprzez dopuszczenie ofert opartych na równoważnych ustaleniach. Zamawiający uczynił zadość obowiązkowi wynikającemu z przepisu i wskazując konkretne rozwiązanie techniczne („hill assistant”) dopuścił możliwość zastosowania rozwiązań równoważnych.

„Hill assistant” jest to system wspomagania ruszania pod górę polegający na krótkotrwałym utrzymywaniu ciśnienia w układzie hamulcowym. Aktualnie stosowany jest w pojazdach wielu marek. Toyota, Nissan, Honda, Peugeot czy Skoda to tylko kilka spośród wielu innych producentów samochodów, którzy układ ten montują w swoich samochodach i są to fakty ogólnie wiadome, nie wymagając wiadomości specjalnych. Odwołujący się

podnosił co prawda, że pojęcie „hill assistant” jest zastrzeżone dla marki Volkswagen, lecz stwierdzenie to jest gołosłowne i nie poparte żadnym dowodem. Przyjmując nawet, że zastosowano w opisie wskazanie producenta w rozumieniu art. 29 ust. 3 ustawy Pzp, zastosowanie przez zamawiającego zwrotu „lub równoważny” oznacza dopuszczenie rozwiązania spełniającego omawiany warunek, stosowanego przez innych producentów. Na rynku rozwiązanie to znane jest pod wieloma pojęciami. Oprócz spornego „hill assistant” występują również nazwy: „hill assist”, „hill holder”, „hill hold control” i inne. Okoliczność, że nie wszyscy producenci stosują opisaną technologię nie oznacza samo w sobie nieuzasadnionego rzeczowo ograniczania dostępu do zamówienia. Natomiast zarzut braku

opisania przez zamawiającego pojęcia równoważności jest o tyle nieuzasadniony, iż działanie systemu ruszania pod górę, bez względu na jego nazwę, podlega jednakowym zasadom, które powinny być znane wszystkim podmiotom zajmującym się zawodowo dostarczaniem tego typu pojazdów, w tym również odwołującemu się.

Dot. zarzutu VII i XI odwołania:

Odwołujący się wniósł o wykreślenie postanowienia: „Zawieszenie posiadające stabilizator obu osi. Zawieszenie przednie i tylne wzmocnione zapewniające odpowiedni komfort transportu pacjenta (opisać oferowane rozwiązanie) lub zawieszenie hydropneumatyczne”. Odwołujący się podniósł, iż skoro zamawiający w siwz wprowadził wymóg: „zawieszenie gwarantujące dobrą przyczepność kół do nawierzchni, stabilność w trudnym terenie oraz odpowiedni komfort transportu chorego” to wymóg drążków stabilizacyjnych obu osi ma jedynie na celu utrudnianie konkurencji, gdyż takie rozwiązanie jest stosowane zazwyczaj przy napędzie tylnym, który posiada Volkswagen Crafter. Samochód z takim napędem przy pokonywaniu zakrętów niebezpiecznie się wychyla i trzeba go stabilizować za pomocą drążków osi tylnej. Przy napędzie przednim takie zjawisko nie występuje i w większości producenci nie stosują stabilizacji osi tylnej, gdyż jest konstrukcyjnie niepotrzebna. Zamawiający stawia się w roli konstruktora narzucając sposób stabilizacji samochodu, z czego wynika, że interesuje go jedynie pojazd z napędem na oś tylną. Specyfikacja dopuszcza inne rozwiązanie konstrukcyjne, lecz jest ono stosowane tylko i wyłącznie w samochodach osobowych marki Citroen. W samochodach typu furgon, a taki jest wymagany, zawieszenie hydropneumatyczne w ogóle nie występuje. W ocenie odwołującego się wymóg jest niezasadny, preferuje konkretne rozwiązanie technologiczne uniemożliwiając konkurencję.

Odwołujący się wniósł o wykreślenie postanowienia „2 obrysowa średnica zawracania max 13,8 m” lub o jego zmianę na: „2 obrysowa średnica zawracania” max 14,11 m”. Podniósł, iż wymóg jest zbyt wygórowany i pośrednio narusza zasadę uczciwej konkurencji oraz nie został należycie uzasadniony przez zamawiającego. Różnica pomiędzy tymi parametrami jest znikoma, a podtrzymywanie dotychczasowego wymogu jest sprzeczne z zasadą uczciwej konkurencji, gdyż preferuje określoną grupę pojazdów. Pierwotnie wymagana obrysowa średnica zawracania w połączeniu z wymogiem długości przedziału medycznego min. 3,25 m może być spełniona tylko przez samochody z napędem tylnym. Wymóg zamawiającego jest niczym nieuzasadniony. Ponadto 31 cm różnicy nie ma wpływu na możliwości zawracania pojazdu. Kierowcy manewrów takich dokonują poprzez wielokrotne skrety pojazdu. Manewru jednolitego zawracania pojazdem o średnicy skreту

13,8 m można dokonać tylko na otwartej przestrzeni, a nie na ulicach. Śadna z kategorii ulic nie pozwala na dokonanie takiego manewru. Różnica 0,5 m ma marginalne znaczenie. Niezrozumiałe też jest, dlaczego średnica ta nie jest mniejsza. Sztynna wielkość jest parametrem odcinającym konkurencję i preferującym określonego wykonawcę. Norma PN EN 1789:2008 nie określa wymogów dotyczących średnicy zawracania, zatem wymóg określający ją jako nie mniej niż i nie więcej niż 13,8 m jest dowodem na naruszenie zasady uczciwej konkurencji.

Rozpoznając wskazane wyżej zarzuty Izba stwierdziła, iż dotyczą wymogów *stricte* technicznych przedmiotu zamówienia. Odwołujący się stanowiska swojego nie poparł żadnym dowodem, w związku z czym Izba nie zweryfikowała poprawności prezentowanego stanowiska. Zważyć należy, iż – zgodnie z art. 6 Kodeksu cywilnego – mającym

zastosowanie w postępowaniach o udzielenie zamówienia publicznego na podstawie art. 14 ustawy Pzp – ciężar dowodu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Tymczasem odwołujący się formułuje zarzuty, lecz z braku jakichkolwiek dowodów nie znajdują one potwierdzenia. Skład orzekający Izby nie ma zaś wiedzy dotyczącej rodzajów zawieszania i napędów w poszczególnych markach i typach samochodów. Ponadto – odnosząc się do wymogu skrótu – stwierdzić należy, iż – istotnie – wykonanie manewru skrótu samochodem na ulicy wymaga kilkakrotnych skrętów pojazdu, ale średnica zawracania ma tu podstawowe znaczenie dla ilości tych skrętów. Zamawiający ma prawo oczekiwać, by zamawiane przez niego pojazdy manewru skręcania dokonywały sprawnie i szybko z uwagi na cel, któremu służą. Oczwistym jest zaś, iż konieczność wykonania mniejszej ilości skrętów powoduje, iż użytkowany ambulans porusza się szybciej. Fakt, że odwołujący się nie posiada w swojej ofercie pojazdów o wymaganej przez zamawiającego średnicy zawracania nie oznacza, że zamawiający naruszył zasady uczciwej konkurencji, tym bardziej, że odwołujący się sam przyznał, że istnieje nie jeden, lecz grupa pojazdów mogąca spełniać postawiony wymóg. Świadczą o tym następujące stwierdzenia odwołującego się wyrażone na str. 6 odwołania: „zamawiający (...) preferuje określone rozwiązania techniczne, które w sposób nieuprawniony faworyzują określoną grupę pojazdów niektórych producentów oraz związanych z nimi firm zajmujących się ich zabudową. (...) Różnica pomiędzy tymi parametrami jest znikoma, a podtrzymywanie wymogu jest sprzeczne z zasadą uczciwej konkurencji, gdyż preferuje określoną grupę pojazdów”.

Dot. zarzutu VIII odwołania:

Odwołujący się wniósł o wykreślenie postanowienia: „Kolumna kierownicy regulowana w min. jednej płaszczyźnie bądź dodanie rozwiązania równoważnego: „regulację fotela kierowcy np. w 3 płaszczyznach i dodatkowej regulacji kąta oparcia fotela kierowcy”. Stwierdził, iż wymóg ten ogranicza konkurencję zamykając dostęp do zamówienia większości producentów. Postanowienie to rozpatrywane łącznie z innymi oprotestowanymi uniemożliwia zaoferowanie innego pojazdu bazowego jak Volkswagen Crafter. Norma PN EN 1789:2008 w pkt 4.4.2 mówi jedynie o regulacji fotela kierowcy. Wymóg ten nie został uwzględniony w SIWZ.

Zarzut oparty jest na gołosłownych ogólnikach. Nie wiadomo, którzy producenci nie mają dostępu do przedmiotowego zamówienia ani też ilu ich jest. Stwierdzenie, iż tylko Volkswagen Crafter spełnia żądany warunek również nie zostało poparte żadnym dowodem potwierdzającym słuszność argumentu. Okoliczność, iż właściwa dla ambulansów norma PN EN 1789 nie zawiera wymogów dotyczących regulacji kolumny kierownicy nie oznacza, iż zamawiający nie może warunku takiego postawić. Odwołujący się nie wykazał także, iż żądanie regulacji fotela kierowcy w np. 3 płaszczyznach i dodatkowej regulacji kąta oparcia fotela kierowcy, o które wnosił, spełnia warunki równoważności dla funkcji regulacji kierownicy.

Dot. zarzutu X i XVI odwołania:

Odwołujący się wniósł o dodanie postanowienia dotyczącego wymogu regulacji oparcia w fotelach w pomieszczeniu dla pacjenta oraz dodania wymogu posiadania przez nosze główne min. 6 uchwytów. Zarzuty te uzasadnił koniecznością przestrzegania przez zamawiającego przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy zawartych w Kodeksie pracy i w przepisach wykonawczych dotyczących obowiązku stworzenia bezpiecznego i zdrowego miejsca pracy oraz dopuszczalnych ciężarów, jakie mogą być dźwigane przez pracownika.

Izba stwierdziła, iż zarzut ten jest bezzasadny. Zgodnie z art. 179 ustawy Pzp środki ochrony prawnej przysługuje wykonawcom, jeżeli ich interes prawny w uzyskaniu zamówienia doznał lub może doznać uszczerbku w wyniku naruszenia przez zamawiającego przepisów ustawy. Zaznaczyć należy, iż chodzi tu o ustawę Pzp, nie zaś o jakąkolwiek inną ustawę, w tym również Kodeks pracy wraz z aktami wykonawczymi do niego. Zarzuty rozpoznawanego odwołania dotyczą opisu przedmiotu zamówienia, zaś regulacje dotyczące należytego dokonania tego opisu zawierają przepisy art. 29 i następne ustawy Pzp. Rozpoznając ewentualne nieprawidłowości zamawiającego w opisie przedmiotu zamówienia Izba ocenia, czy i w jakim zakresie zostały naruszone wspomniane przepisy ustawy Pzp.

Ocena, czy opis przedmiotu zamówienia nie pozostaje w sprzeczności z innymi aktami prawnymi niż ustawa Pzp wraz z jej aktami wykonawczymi leży poza kognicją Izby.

Dot. zarzutu XII odwołania:

Odwołujący się zarzucił zamawiającemu, iż nie określił DMC, w związku z tym opis samochodu jest nieprecyzyjny i niejednoznaczny.

Izba zgodziła się z argumentacją zamawiającego wyrażoną w rozstrzygnięciu protestu, iż zamawiający nie ma obowiązku podawania wszystkich parametrów pojazdu oraz że maksymalna DMC wszystkich pojazdów wynika z warunków technicznych pojazdów, a w przypadku konkretnego pojazdu podawana jest przez producenta i wynika z konstrukcji pojazdu.

Dot. zarzutu XIII odwołania:

Odwołujący się wniósł o wykreślenie postanowienia: „Laweta pod nosze główne z przesuwem bocznym, wysuwem na zewnątrz umożliwiającym łatwe wprowadzenie noszy, możliwość ustawienia pozycji Trendelenburga podczas transportu (funkcja sterowana elektrycznie) – podać markę i model, potwierdzenie wykonanych pozytywnie badań przeciążeniowych na 10 g – załączyć do oferty” lub o dopuszczenie rozwiązania równoważnego: „Laweta pod nosze główne z przesuwem bocznym, wysuwem na zewnątrz umożliwiającym łatwe wprowadzenie noszy, możliwość ustawienia pozycji Trendelenburga podczas transportu (funkcja sterowana manualnie) – podać markę i model, potwierdzenie wykonanych pozytywnie badań przeciążeniowych na 10 g – załączyć do oferty”.

Odwołujący się stwierdził, iż pierwotny wymóg zamawiającego opisuje lawety firmy W.A.S. Wietmarsher Polska Sp. z o.o. mod. WAS HAMI. Lawety ze sterowaniem manualnym (mechanicznym) są mniej narażone na usterki z powodu czułych podzespołów elektronicznych, są także lżejsze. W przypadku braku zasilania umożliwiają w pełni korzystanie ze wszystkich posiadanych funkcji. Pierwotny wymóg jest zdaniem odwołującego się niezasadny i wskazuje na rozwiązanie techniczne stosowane przez konkretną firmę.

Odwołujący się nie wykazał, iż laweta tylko jednej firmy spełnia postawiony warunek. Brak jest również podstaw do stwierdzenia, iż laweta z funkcją sterowaną elektrycznie jest równoważna pod względem zastosowanych rozwiązań lawecie z funkcją sterowaną manualnie.

Dot. zarzutu XIV odwołania:

Odwołujący się wniósł o zmianę parametrów deski ortopedycznej dla dorosłych z akcesoriami poprzez zastąpienie wymogu: „długość minimum 185 cm” na: „długość min. 183 cm oraz o parametrach wytrzymałościowych zgodnych z wymaganiami normy PN EN 1865. Stwierdził, że całościowe wymogi co do deski ortopedycznej spełnia tylko deska RescuePad model 4071204001. Odwołujący się oferuje natomiast rozwiązanie zapewniające pełne bezpieczeństwo transportu pacjenta na noszach, parametry w tym ugięcie oraz długość właściwą i zgodną z wymaganiami normy PN-1865 dla deski ortopedycznej dla dorosłych. Zgodnie z cytowaną normą pkt 4.7.1 długość deski ortopedycznej nie może być mniejsza niż 183 cm. Wprowadzenie wymogu min. 185 cm uniemożliwia zaoferowanie urządzenia zgodnego z wymaganiami normy, a różnica 2 cm przy długości powyżej 180 cm nie odgrywa żadnego znaczenia merytorycznego i może być traktowana wyłącznie jako naruszenie zasad uczciwej konkurencji.

Izba ustaliła, iż zgodnie z normą EN 1865:1999 długość użytkowa deski ortopedycznej powinna być nie mniejsza niż 1830 mm i nie większa niż 1980 mm. Zamawiający określając długość deski na minimum 185 cm nie przekroczył warunku określonego w normie. Odwołujący się nie wskazał zaś innych parametrów deski, które uzasadniałyby zarzut spełnienia tych wymogów wyłącznie przez jednego producenta.

W tym miejscu stwierdzić należy, iż jeżeli możliwy jest opis przedmiotu zamówienia z zastosowaniem Polskich Norm, o których mowa w art. 30 ustawy Pzp, zamawiający nie

może opisać przedmiotu zamówienia w sposób sprzeczny z właściwymi normami. Przepis ten nie zawiera natomiast obowiązku posługiwania się normami w opisie przedmiotu zamówienia ani nie wymaga, by opis przedmiotu zamówienia ściśle odpowiadał treści właściwej normy. Izba podziela w tym względzie pogląd zaprezentowany w wyroku Zespołu Arbitrów z dnia 23 marca 2005 roku sygn. akt UZP/ZO/0-494/05, gdzie stwierdzono, że użyte przez ustawodawcę (w art. 30 ust. 1) wyrażenie „przy przestrzeganiu” sugeruje pomocniczy charakter ww. norm, pewne warunki minimalne lub maksymalne, którym przedmiot zamówienia powinien odpowiadać. Pojęcia tego nie można natomiast utożsamiać z dokonywaniem opisu przedmiotu zamówienia ściśle za pomocą tych norm”. Podobne stanowisko zajął Zespół Arbitrów w wyrokach z dnia 29 sierpnia 2005 roku (sygn. akt UZP/ZO/0-2336/05 oraz UZP/ZO/0-2337/05) stwierdzając m.in., że zamawiający nie musi opisywać przedmiotu zamówienia w sposób literalnie odpowiadający właściwej normie, może

zaostrzyć swe wymagania lub opisać je odmiennie od literalnych sformułowań normy, jeżeli nie naruszy w ten sposób jej zasadniczych postanowień.

Dot. zarzutu XV odwołania:

Odwołujący się wniósł o zmianę postanowienia: „wyposażony w 4 duże kółka transportowe o średnicy min. 17 cm, minimum dwa wyposażone w hamulce” na: „wyposażony w 4 duże kółka transportowe o śr. min. 10 cm, minimum dwa wyposażone w hamulce”. Stwierdził, że zgodnie z normą PN EN 1865 kółka transportowe charakteryzują się średnicą min. 10 cm. Wymóg zamawiającego preferuje jednego producenta, który posiada asortyment z kółkami większymi od wymaganych.

Co do zgodności postawionego wymogu z normą 1868 Izba podtrzymuje w pełni stanowisko wyrażone przy rozpoznawaniu poprzedniego zarzutu. Ponadto odwołujący się nie udowodnił, iż postawiony przez zamawiającego warunek spełnia tylko jeden producent.

Dot. zarzutu XVII odwołania:

Odwołujący się wniósł o zmianę postanowienia co do deski ortopedycznej dla dorosłych: „odporna na urazy mechaniczne, niskie i wysokie temperatury (min. -25° do min. C +65° i substancje ropopochodne” na: „odporna na urazy mechaniczne, niskie i wysokie C) temperatury (w zakresie wymaganym przez PN EN 1865) i substancje ropopochodne”. Podniósł, iż norma wymaga odporności na temperaturę min. -30° i min. +70° C C.

Izba, uznając zarzut ten za niezasadny, podtrzymuje stanowisko wyrażone przy rozpoznaniu zarzutu XIV i XV odwołania

Wobec nie potwierdzenia się zarzutów odwołania należało orzec jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sprawy, na podstawie przepisu art. 191 ust. 6 i 7 ustawy Pzp w zw. z § 4 ust. 1 pkt 1 lit. a rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 lipca 2007 r. w sprawie wysokości oraz sposobu pobierania wpisu od odwołania oraz rodzajów kosztów w postępowaniu odwoławczym i sposobu ich rozliczania (Dz. U. Nr 128, poz. 886 ze zm.).

Stosownie do art. 194 i 195 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 223, poz. 1655 ze zm.) na niniejszy wyrok w terminie 7 dni od dnia jego doręczenia - przysługuje skarga za pośrednictwem Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych do Sądu Okręgowego w **Lublinie**.

Przewodniczący:

.....

Członkowie:

.....

.....